

Михаило Тешић

НАСЛЕДНИК

Када је Шумар стигао до крчме већ је увелико прошло време доручка, али бомба-бобице које је гутао целе ноћи су га и даље сасвим добро држале. Само му је грло било суво као корито у кући дављеника.

“Крчмарице, дај хладно маслачково млеко и један топао мравињак“, забрунда чим је са упеклог сунца крочио у пријатно сеновиту крчму и спустио тешку ранац-махуну и лук на под поред шанка. Крчмарица се видно озари и одмах се растрча: подвикнула је девојкама да донесу пиће и храну, а онда се потрудила да својски очисти баш онај део шанка на коме се сместио Шумар. Ипак је била довољно стрпљива да сачека како би Шумар у дугом гутљају искапио млеко, обрисао беле капљице са своје пепељасте чекињаве браде и погледао је враголасто својим живим, ватреним оком.

“Како је беба?“ упита она. Округли образи су јој се руменели изнад једва суздржаног осмеха.

“Здрав је“, лаконски одговори Шумар. Прионуо је на хрскаве, крупне црвене мраве, са слашћу им пуцкајући округле трупове, правећи се да не примећује устрептали поглед Крчмарице.

“Матора цукело, реци још нешто! Нико из читавог Дом-дола је није видео већ више од двадесетину дана! Једино си ти довољно луд да се муваш по Шипражју у доба кођења злобада. Дај ми неке вести - последњи глас су нам донеле шеве и зебе, још када је дете рођено!“ прекорно рече и удари га крпом по рамену, као да је све то било његова кривица.

Шумар уздахну и одгурну мало тањир, покушавајући да ишчачка једног још живахног мрава између кутњака.

“И мајка је добро. Колико може бити, сада, када више није Вештица.“

“Значи, мали стварно има љубичасте очи као што су шеве цвр-
кутале?”

Шумар по први пут допусти да осмех пређе преко његовог
оштрог, избораног лица.

“Љубичасте као муње! Биће прави Вештац“, нагну се ка Крчма-
рици која је одушевљено ставила шаке на уста. “Дечак је здрав, крупан
и тако... бистрих очица, љубичасте су ама баш као у мајке. У ствари,
као што су биле“, узбуљиви се поново Шумар.

Крчмарица прихвати озбиљнији тон: “Хајде, знаш да тако мора
бити. Вештица преноси сву моћ на дете. Тако је од вајкада.“

Шумар погледа мало у страну и кроз стиснуте зубе рече: “Сад
годинама неће бити никога да поспешу раст Шипрага, да вида повреде,
да осветљава токове и плаши дивље звери... Безвештичије доба док
мали не стаса.“ Посегнуо је за новом тиквом млека.

“Али она се постарала. Амбари су пуни. Племена су у миру,
поштују је и плаше је се више него иједне Вештице од памтивека. А
дете ће бити Вештац док трепнеш, ако је и мало на мајку. Ма сећаш се
како је, као жгољаво пиле од својих шест година, стала у сред кланца
пред Пипере када су ономад кренули у крв на Кељмене...” Крчмарици
глас утихну.

Како се не бих сећао. Био сам јамо. Да убијем иио више Пијера.

Изненада на врата крчме хрупи вижљасте младић и прекиде
Шумареву бремениту замишљеност:

“Дођите сви! На небу...” задахта пискутавао, покушавајући да
викне. “Манта! На небу!”

Сви у крчми потрчаше напоље, неки бели од страха, неки црвени
од узбуђења, а нико ко је у животу икад видео ваздушну манту - о тим
легендарним зверима су и најстарији само приповедали као о одбљеску
давног сећања. Шумар изађе последњи.

На небу се налазила велелепна бела манта. Заклонила је све-
тлост Сунца Оца и њена огромна сенка прекри село. Нелагодна
тишина се спусти на све. Наједном неко повика:

“Погледајте знак! Златна петокрака!”

Грб Сїарої Царсїва. Сунце му Очије, баш као из ѝрича.

***

Војници у кожним оклопима су направили круг око места на
средици сеоског трга, где се спустио дугачак брк манте низ који су се и
даље искрцавали, као низ рампу. Иза круга војника стајао је млади
Волшебник, обавијен плаштом у свих десет боја, подигнутих руку је
викао ватреним гласом:

“Мајка Ева је проговорила и Отац Тулкеван је засијао! Јерарси су прорекли! Наследник Царства је рођен, ујединитељ после хиљаду година распарчаности и патње! Сада, у овом одсудном трену, када су све земље Људи у опасности од напада Дивљака из Пустолина, појавио се зрак нашег спаса! Знамо да је негде у земљама Кахарада рођено дете с љубичастим очима - очима свете боје свих елемената! То дете је ујединитељ људи и елемената! Тај човек ће бити мајстор оружја и мађије и вођа људи! Свако ко нас одведе до њега биће богато награђен!”

Сви су чули за пошаст из Пустолина. Неки у маси окупљених одмах завикаше “Живео!”, једна жена прихвати са песмом “Мајко Ево, чувај нас!” и већ су се око Волшебника тискали многи и викали “Вештица! Вештица има љубичасте очи! Родила је сина љубичастих очију!”

Шумар се повуче у сенке иза крчме, извади чврсто умотану цигару и полако је припали, призвавши унутрашњу ватру у јагодицу кажипрста. Онда пожури из села, ка Мрежи Шипража.

Нећу скоро имајти прилику да зајалим.

***

Зујање. Добро му познато постојано потмуло зујање злобада га окружује. Смештен је прилично удобно, на помало издвојеном Шипрагу, уткан у мрежу грања које твори лоптасту круну оријашке биљке.

Види их на ивици долине, неколико Пипера, има их и од Содведа, ту је и најмлађи дечко од Степојева, показују пут војницима и Волшебнику. Застају на копљомет од првих Шипрага, договарају се. Пипери узбуђено показују, објашњавају. Не чује их од све живљег зујања свуда околу. Злобади су узбуђени. Види како са круне оближњег Шипрага, прекривене вретенастим, лепљивим нитима и окићене десетинама сребрнастих чаури налик умотаним новорођенчадима, полећу и слећу још крупнији мужјаци. Бесно шибају сисаљкама и стрижу антенама, опне крила им хистерично рефлектују светлост поподневног сунца, творећи слику плеса разнобојних муњица који збуњује око. Одвраћа поглед ка месту где је стајала група људи. Тамо су само Пипери и Содведови. Тражи остале ка ободу Шипража. Ето их. Степојев мали залази међу растиње испред војника и Волшебника.

Јадне будале. Злобади ће њодивљајти.

Мислим да ћу им њомоћи.

Окреће се тако да има праву линију до круне високог шипрага обухваћене мрежом пулсирајућих чаури злобада. Узима стрелу, посеже за ватром у себи, за пламеном у грудима, препусти му се и про-

пусти га. Врх дрвене стреле затиња, он је брзо стави у лук, напе и опали. *Ойросийиџе ми, малишани.* Стрела прошишта кроз грање, погоди централну чауру и пламен се попут ватромета расцвета низ дебеле вретенасте нити. Круна Шипрага истог трена букне јарким ореолом јаре. И злобади подивљају.

Неколико брзих и јаких откуцаја срца касније већ је у подножју пламтеће круне, претура по попадалим чаурама тражећи неку која је близу отварања. Не мања их. Узима највећу и бежи, јер злобади су полудели толико да се плаши да га ни дим којим се обавио неће заштитити.

Кроз тутањ својег трка чује грозне вриске и види љубичасто севање. Близу је. Види војнике који бацају копља, покривају се штитовима, беже, урличући падају под теретом десетина убода. Ближе је. Волшебник куне, око њега се затвара лопта од љубичасте силе, муње му севају из шака и прже десетак злобада, али има их превише и он нестаје испод трепераве гомиле титравих, длакавих ножица и треперећих свиластих крила. Ту је. Степојев Мали. Где је?

Чује врисак, скаче у том правцу, јара сукља из његовог тела, сву своју ватру упира у поље, злобади падају осмуђених крила. Види де-чака на тлу, граби га за руку. Лице му је изобличено од убода, али и даље дише, цвили болно. Шумар га обухвата и затвара својом опном врелине, подиже на раме и трчи, трчи колико га ноге носе.

***

Шумар са крова крчме посматра село окупано последњим гримизним тоновима поподневног сунца које залази за врхове Пламтећих Планина надвијене над долином. По тргу миле људи, на светковини поводом доласка Царских Посланика окупило се све што је мушко и вредно и све што је женско и чедно из Четири племена. Мушки се госте, жене певају. Подиже поглед ка манти која мирно плута високо изнад. Поред њега стаје Крчмарица.

“Стварно мислиш да идеш до краја?“, глас јој трепери стрепњом.

“Иначе не би имало смисла. Доћи ће нови.“

“Како ћеш?“

“Тражићу последњу услугу од пријатеља“, каже Шумар вадећи из ранац-махуне чауру од лепљивих сребрних нити, задирући ножем у њу, парајући је и откривајући лутку.

Лутка се лагано раствара, помаљају се антенице, крила се одмотавају, нежне длачице се протежу и прво што додирну је Шумарев испружен десни длан. Из торбице узима малу опну начичкану ситним чекињама, ставља је у уста, па леви длан ставља на срце, свесно успорава његове откуцаје док дубоко издише на опну, која зазуји. Млади злобад избацује дугачку сурлу са опаком сисаљком, ослобађа

предње ноге. Длачице му пулсирају у ритму Шумаревих откуцаја срца. Глава му се окрене за пун круг, полако, упијајући околину, а онда у трену рашири крила и полети уз дубоко зујање које се брзо изгуби у граји и музици.

Шумар гледа док злобад постаје све мањи на индиго плавом небу прошараном наранџастим облацима. Оцрта се још једном оштро када пређе преко Златног Месеца, а онда му се обрис изгуби у великом обрису манте.

Шумар жмури, сва чула претаче у слух. Чује: бубњање свога срца, бубњање многих срца, бубњање једног огромног срца. Чује: стално танано зујање у позадини свих тих откуцаја. Откуцај. Зујање. И откуцај. Зујање. И откуцај. Зујање - нагло престаје. И...

Отвара очи таман на време да види како дрхтај прође кроз манту. Читаво тело јој се нагло савије по средини попут листа, реп долази скоро до уста која се отварају у нечујном ропцу.

А затим крв шикне из њих, из клоаке, из трију очију, на село пада киша од крви. Крв сипа по Шумару, цури му у очи, Крчмарица се моли и проклиње, песма прославе се претапа у вриске.

Али Шумар чује и повике весеља - зна да један долази из његовог грла, али и из других, неки људи су на прозорима и радосно подврискују. Огромна телесина манте пада, пада и са заглушујућим треском се сручује на ободу села, протресавши Шумару кости и зубе тако да му глава зазвони, баш као да храм Мајке позива на јутрење.

Имаћемо своја Веица. Да нас лечи, да ѿмаже, да нас шћићи од звери. И од нас самих.

А док мали не сћаса, снаћи ћемо се некако. Увек смо се сналазили.